

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 31723-11-17

בפני כבוד השופטת גאולה לוין

המבקש

נ.ש.

ע"י ב"כ עוה"ד חגית שרים

נגד

המשיבה

ש.ש.

החלטה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט לענייני משפחה באשדוד (כב' השופטת ע' גיא) מיום 9.11.2017, שניתנה במסגרת תמ"ש 48676-06-15. בהחלטה נדחתה בקשת המבקש להפחתת המזונות הזמניים אותם הוא משלם למשיבה בגין הקטין נ.ש.ש.

1. לצדדים שלושה ילדים – נ', ד' ו-א', בגינם מתנהלת תביעת מזונות ובמסגרתה נפסקו מזונות זמניים שעודכנו מעת לעת.

ביום 11.11.2015 חויב המבקש במזונות זמניים בסך כולל של 5,800 ₪ עבור שלושת הקטינים (1,400 ₪ עבור כל קטין ו- 1,600 ₪ בגין מדור). לאחר פסק הדין בתיק 48706-06-15 בו נקבעה אחריות הורית משותפת הועמדו המזונות הזמניים על סך כולל של 3,800 ₪ (1,400 ₪ עבור הבת א', 700 ₪ עבור כל אחד מהקטינים ד' ונ' ו- 1,000 ₪ עבור מדור). בעקבות בקשה להפחתת מזונות זמניים שהגיש המבקש ביום 1.5.2017, בטענה כי מאוגוסט 2016 הבן ד' נמצא אצלו כל ימות השבוע (ובהעדר תגובה של המשיבה) הופחת סך של 950 ₪ מסכום המזונות, והסכום הכולל הועמד על 2,850 ₪.

2. ביום 7.9.2017 הגיש המבקש בקשה להפחתת מזונות זמניים בגין הבן נ', כשהנימוק העיקרי היה פסק הדין של בית המשפט העליון בבע"מ 919/15 בעניין חבות במזונות במצב של משמורת משותפת, ותוך הפנייה לתע"ר של המשיבה, לפיו נ' שוהה מחצית מהזמן אצל כל אחד מהצדדים. הבקשה נדחתה בהחלטה מיום 25.10.2017.

בסמוך למתן ההחלטה הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בעקבות שינוי נסיבות נטען נוסף ולפיו מאז הגשת הבקשה להפחתת מזונות הבן נ' שוהה אצל המבקש באופן רצוף וקבוע מדי יום, כולל שבתות.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 31723-11-17

בפני כבוד השופטת גאולה לוין

3. בהחלטה מיום 9.11.2017, היא ההחלטה נשוא הבקשה לרשות ערעור, קבע בית המשפט קמא כדלקמן:

"לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה ובשים לב לטענות האם בהתייחס לעובדה שהבן שוהה אצלה, גם אם אינו ישן, לא מצאתי מקום לשנות ההחלטה ובמיוחד נוכח טענות האם לפיה היא נושאת בעיקר צרכיו. טענות הצדדים יתבררו במעמד הדיון".

4. בבקשה לרשות ערעור טוען המבקש כי לא ברור מדוע עליו לשלם מזונות זמניים בגין הבן נ' שנמצא רק אצלו, שוהה רק אצלו ולן רק אצלו והוא נושא בכל הוצאותיו. לטענתו, דברי המשיבה כי היא נושאת בעיקר הוצאותיו של נ' נאמרו בעלמא, ללא שום אסמכתאות. נטען כי החלטת בית המשפט קמא שגויה באופן קיצוני והיא המשך להחלטות שגויות נוספות, עליהן נמנע המבקש מלערער בהיותו שוחר שלום. עיקר התרעומת של המבקש היא ביחס לקביעה של משמורת משותפת, שהתקבלה לטענתו בניגוד לרצונם של הקטינים. המבקש גם מלין על כך שהמשיבה מונעת מהבת א' להגיע אל המשיב מחצית מהזמן, מתוך חשש כי יופחתו מזונותיה. המבקש מוסיף וטוען כי הוא נושא גם במרבית צרכיה של הבת א', וכך למשל שילם 100 ₪ עבור שמלה לבת. המבקש צירף לבקשה לרשות ערעור תצהירים של שני מכרים, המאשרים כי מתחילת ספטמבר 2017 הבן נ' נמצא רק אצל המבקש. בנוסף טוען המבקש כי אם ההחלטה נעוצה בסברה כי המבקש מסית את הקטין, אין בסברה זו ממש ואף יש להפחית את המזונות עבור א' המוסתת על ידי המשיבה.

המבקש סבור כי יש מקום להתערב בהחלטה, הגם שמדובר בהחלטת ביניים בדבר מזונות זמניים, משום שהחלטה ניתנה תוך התעלמות משיקולים שהיה על בית המשפט להביא בחשבון. לשיטתו, השיקול היחיד שהיה על בית המשפט לשקול הוא העובדה שני שוהה אצל המבקש באופן קבוע.

5. לאחר שבחנתי טענות המבקש, באתי לכלל מסקנה כי הן אינן מגלות עילה למתן רשות ערעור על החלטת בית המשפט קמא, ואני מחליטה לדחות את הבקשה, בהתאם לתקנה 406(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, מבלי לבקש תגובה.

סעיף 52(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] התשמ"ד-1984 מורה כי רשות ערעור תינתן לגבי החלטה אחרת, אם שוכנע בית המשפט כי אם הערעור על ההחלטה יידון במסגרת הערעור על פסק הדין ולא באופן מיידי, יהיה בכך כדי להשפיע באופן ממשי על זכויות הצדדים או שעלול להיגרם לצד להליך נזק של ממש, או שעלול להתנהל הליך מיותר או

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 31723-11-17

בפני כבוד השופטת גאולה לוין

בדרך שגויה. מכאן למדים כי ככלל, השגות על החלטות אחרות תיעשנה במסגרת הערעור על פסק הדין, אלא אם עלה בידי מבקש רשות הערעור להראות כי מתקיימים אותם חריגים שלעיל - נזק של ממש, השפעה באופן ממשי על זכויות הצדדים, או קיום הליך מיותר או שגוי.

6. לא שוכנעתי כי מקרה זה נופל לגדר אחד מאותם מקרים חריגים, בהם יש מקום לאפשר השגה על החלטת ביניים בעניין מזונות זמניים כבר עתה, במקום להמתין לפסק הדין. מבלי להקל ראש בהשלכות הכלכליות על הצדדים, לא מצאתי כי ערעור על גובה המזונות או החבות במזונות במסגרת פסק הדין ולא לאלתר, יגרום נזק של ממש או ישפיע באופן ממשי על זכויות הצדדים, מעבר להשפעה הטמונה בכל החלטת ביניים בעניין מזונות זמניים (החלטות בהן ככלל ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב).

7. יוזכר בהקשר זה, כי ככלל, אין זה מדרכו של בית המשפט של ערעור להתערב בקביעת שיעור המזונות, הנתונה להערכתו ולשיקול דעתו של בית המשפט בערכאה המבררת, אלא במקרה שלדעת בית המשפט של ערעור, באה הפסיקה על יסוד שיקולים מופרכים והתעלמות משיקולים שבית המשפט קמא היה צריך לתת דעתו עליהם (ע"א 192/82 סדן נ. סדן ל"ו(4), 169 ; ע"א 469/84 הדרי נ. שני, ל"ט(3), 197).

הדברים נכונים ביתר שאת כאשר מדובר בפסיקת מזונות זמניים (בע"מ 6088/06, פלוני נ. פלוני (ניתן ביום 1.8.2006 ; בע"מ 928/06 פלוני נ. פלוני (ניתן ביום 2.2.2006). בפסיקת מזונות זמניים, אין בית המשפט קמא מנתח באופן מקיף את מכלול הראיות. החלטת הביניים מבוססת על קביעות עובדתיות לכאוריות, בהן ערכאת ערעור אינה נוהגת להתערב. הכרעה סופית בעניין המזונות, לרבות בתקופה נשוא הבר"ע, ממילא תינתן בתום ההליך, לאחר בירור מעמיק ויסודי.

נוכח אופיים של המזונות הזמניים, התערבות ערכאת הערעור במזונות הזמניים לא תיעשה אלא במשורה, במקרים חריגים בלבד (ר' בע"מ 1570/14 פלוני נ. פלוני (ניתן ביום 5.6.2014).

8. במקרה דנן, לא מצאתי כי החלטת בית המשפט קמא היא בלתי סבירה באופן קיצוני, המצדיק התערבות של בית משפט זה.

זאת ועוד. לטעמי, נקודת המוצא בפסיקת מזונות, ומזונות זמניים בפרט, היא חלוקת זמני השהות שנקבעה בהחלטה שיפוטית. בית המשפט אינו יכול ואינו צריך לבחון את השאלה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 31723-11-17

בפני כבוד השופטת גאולה לוין

היכן לן כל קטין מדי לילה, מדי שבוע או מדי חודש בחודשו. בית המשפט רשאי לצאת מתוך הנחה כי הצדדים מקיימים את ההחלטה השיפוטית בעניין חלוקת זמני השהות. גישה זו מעודדת הקפדה על קיום ההחלטה השיפוטית ומפחיתה את החשש כי שיקולים כספיים של הצדדים ישפיעו על המוטיבציה שלהם לקיים את ההחלטה השיפוטית. יובהר כי הקפדה על קיום ההחלטה השיפוטית אינו נעוץ רק בשיקולים של שלטון החוק, אלא בראש וראשונה מטרתה היא להפחית את גובה הלהבות במאבקי משמורת, לעודד ודאות ויציבות בחייהם של קטינים ולמנוע שרבו של אינטרסים כלכליים לתוך מאבקי משמורת.

9. במקרה דנן, חלוקת זמני השהות נקבעה בפסק דין מיום 5.10.2016, שניתן על יסוד הסכמות הצדדים. בפסק הדין ניתנה הסמכה לעו"ס לסדרי דין לשנות ולהרחיב הסדרי ראייה. המבקש לא טען בבקשה לפני כי השינוי של זמני השהות של הבן נ' נעשה בהתאם להחלטה של העו"ס לסדרי דין. ככל שהנסיבות הצדיקו שינוי של זמני השהות, מצופה היה כי הדבר יעשה במסגרת סמכויות העו"ס לסדרי דין. אוסיף כי אם הדברים היו נעשים תחת הוראות ופיקוח של העו"ס לסדרי דין, ייתכן כי הייתה גם בהירות גבוהה יותר בשאלה מי נושא בהוצאות השוטפות של הבן נ'.

נוכח כל האמור, ובשים לב למחלוקת בין הצדדים בשאלה מי נושא בעיקר הוצאותיו של הבן נ', לא מצאתי הצדקה למתן רשות ערעור.

10. אוסיף כי בהחלטת בית המשפט קמא לא נסתם הגולל על הבקשה להפחתת המזונות (שהיא למעשה בקשה לביטולם). בית המשפט קבע כי טענות הצדדים יתבררו במעמד הדיון. החלטת בית המשפט קמא היא אפוא החלטת ביניים-דה-ביניים. הדיון בעניין המזונות אמור היה להתקיים בינואר 2018. בעקבות בקשה מטעם המבקש הדיון נדחה לחודש מרץ 2018. כך או אחרת, לא מדובר בפרק זמן ממושך. ככל שייקבע שיש הצדקה להפחית את המזונות, גם באופן רטרואקטיבי, אין מניעה עקרונית או מעשית לעשות כן. במובן זה אין מדובר בהחלטה בלתי הדירה וגם מטעם זה אין מקום להידרש בשלב זה לטענות בבקשה לרשות ערעור.

אי לכך, הבקשה לרשות ערעור נדחית.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 31723-11-17

בפני כבוד השופטת גאולה לזין

משלא התבקשה תגובה, אין צו להוצאות.

מתירה פרסום ההחלטה ללא שמות ופרטים מזהים.

ניתנה היום, ג' טבת תשע"ח, 21 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.

גאולה לזין, שופטת